

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **JUDr. Ing. Z.H., Ph.D.**
se sídlem xxx

proti

žalovanému: **Česká advokátní komora**
se sídlem Národní 118/16, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutím odvolacího kárného senátu žalovaného ze dne 2. 12. 2019,
sp. zn. K 41/2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí kárného senátu žalovaného ze dne 29. 3. 2019, sp. zn. K 41/2016. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání kárného provinění tím, že:

a) poté, co dne 24. 7. 2014 převzal právní zastoupení společnosti B. s.r.o. jako žalovaného v řízení vedeném u Okresního soudu Praha-východ pod sp. zn. xxx/2014, o zaplacení 18 215 EUR s přísl. proti společnosti Ch. s.r.o. a zavázal se ve stanovené lhůtě do 29. 8. 2014 v zastoupení společnosti B. s.r.o. podat k soudu vyjádření k žalobě (odůvodnění odporu proti elektronickému platebnímu rozkazu), toto vyjádření podal k poštovní přepravě až dne 1. 9. 2014, v důsledku čehož Okresní soud Praha-východ vydal dne 1. 12. 2014 rozsudek pro uznání č. j. xxx/2014-31, který pro společnost B. s.r.o. vyzněl nepříznivě, přičemž svého klienta neinformoval o stavu jeho věci;

b) poté, co mu dne 19. 12. 2014 byl jako právnímu zástupci společnosti B. s.r.o. jako žalovaného doručen rozsudek pro uznání Okresního soudu Praha-východ ze dne 1. 12. 2014, č. j. xxx/2014-31, svého klienta řádně neinformoval o doručení rozsudku pro uznání, o běhu odvolací lhůty, o tom, že rozsudek obsahuje písařskou chybu, když byl chybně uveden úrok z prodlení ve výši 8,05% „denně“, zatímco správně mělo být „ročně“, ani ho neinformoval o možnosti podat proti rozsudku odvolání, a sám v zastoupení společnosti B. s.r.o. odvolání nepodal, v důsledku čehož rozsudek nabyl právní moci, přičemž společnost B. s.r.o. neinformoval ani o tom, že tento rozsudek nabyl právní moci dne 6. 1. 2015 a stal se vykonatelným dnem 10. 1. 2015, v důsledku čehož společnost B. s.r.o. nesplnila soudem uloženou povinnost, takže se protistrana domáhala uspokojení svého nároku cestou exekuce, přičemž exekuce byla zahájena pro nesprávně vyčíslenou mnohonásobně vyšší částku.

2. V uvedeném jednání bylo spatřováno porušení § 16 odst. 1 a 2 a § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „ZA“), ve spojení s č. l. 4 odst. 2 a č. l. 9 usnesení představenstva žalovaného č. 1/1997 Věstníku, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (dále jen „etický kodex“). Žalobce nechránil a neprosazoval práva a oprávněné zájmy klienta, neřídil se jeho pokyny při výkonu advokacie, nejednal svědomitě a důsledně nevyužil všechny zákonné prostředky a v jejich rámci neuplatnil v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládal za prospěšné, a nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržoval pravidla profesionální etiky, ukládající mu povinnost plnit převzaté závazky a klienta řádně informovat, jak vyřizování jeho věci postupuje a poskytovat mu včas vysvětlení a podklady potřebné pro uvážení dalších příkazů.
3. Žalobci bylo za to uloženo kárné opatření – pokuta ve výši 66 000 Kč a povinnost zaplatit žalovanému 8 000 Kč jako náhradu nákladů kárného řízení.
4. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný zahájil kárné řízení dne 19. 4. 2016 tak, že kárnou žalobu a předvolání nikdy nedoručil žalobci. Žalovaný tím porušil § 7 odst. 3 vyhlášky č. 244/1996 Sb., kterou se podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, stanoví kárný řád (dále jen „AKŘ“), ve spojení s § 55 odst. 2 a 3 ZA.
5. Žalobce na jednání před kárným senátem dne 9. 11. 2018 zmocnil advokáta JUDr. B.R. ke svému zastupování v kárném řízení. Kárný senát tohoto zástupce odmítl připustit s odůvodněním, že zastupování je vyloučeno § 35e odst. 2 ZA ve vztahu k § 35 odst. 3 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád). Kárný senát dle žalobce porušil § 33 odst. 4 ZA, který zastoupení kárně obviněného výslovně upravuje, a to zcela shodně se zastoupením v občanském soudním řízení a správním řízení bez jakýchkoli omezení, takže k aplikaci trestního řádu neexistuje žádný zákonný důvod. Nejvýznamnější však je porušení § 35 trestního řádu, JUDr. B.R. mimo jakoukoli pochybnost není tím, proti kterému je nebo bylo vedeno trestní stíhání, a v důsledku toho má postavení obviněného, svědka nebo zúčastněné osoby, popř. vypovídá jako svědek, podává znalecký posudek nebo je činný jako tlumočník.
6. Žalobce upozornil na rozdíly v protokolu o jednání ze dne 29. 3. 2019. Poprvé mu byl doručen dne 1. 4. 2019 a obsahoval pouze to, že žalobci se ukládá povinnost uhradit náklady řízení. Dne 4. 4. 2019 pak byl žalobci doručen jiný protokol obsahující odlišné rozhodnutí. Tato verze byla posléze zkopírována do prvostupňového rozhodnutí.

7. Dne 19. 6. 2018 se konalo jednání kárného senátu v protokolu výslovně označené jako jednání neveřejné. Žalobce o něm nebyl předem vyrozuměn a nevěděl o něm. Označení tohoto jednání coby neveřejného je protiprávní, protože dle § 14 odst. 2 AKŘ jsou všechna jednání kárného senátu neveřejná. Kárný senát tak tímto označením patrně míní jednání utajené před žalobcem. Předvolání k jednání přitom musí být řádně doručeno účastníkům kárného řízení a jejich zástupcům.
8. Při tomto jednání kárného senátu navíc kárný senát poskytl možnost a lhůtu k formulaci případných otázek na svědka výhradně kárnému žalobci. Svědek je v protokolu o tomto jednání označen jen iniciálami K. W. Kárný senát tím porušil princip rovnosti účastníků.
9. Dne 8. 2. 2019 byl u dožádaného Okresního soudu Praha-západ proveden výslech svědka K. W., kam se dostavil předseda kárného senátu k provedení uvedeného důkazu, a to bez náležitého doložení zmocnění k zastupování žalovaného, ač výslovně uváděl, že je přítomen jako zástupce žalovaného. Při výslechu svědka formálně i fakticky vystupoval jako kárný žalobce a plnil jeho funkci. Jelikož ZA neříká nic o tom, podle jakého procesního předpisu dožádaný soud důkaz provede, použije se dle § 35e odst. 2 ZA přiměřeně trestní řád. Z toho dle žalobce *per analogiam* vyplývá, že svědkovi mohou klást otázky jen kárný žalobce a kárně obviněný a jeho právní zástupce či zmocněnec. Předseda kárného senátu takové právo nemá. Žalobce dodal, že předseda kárného senátu před přítomnými osobami v budově soudu ironicky komentoval žalobcovy ústavní funkce senátora a člena ústavněprávního výboru.
10. Žalobce se ohradil proti tomu, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je za jeho klienta, vůči němuž se žalobce měl dopustit tvrzených opominutí, označována „společnost B. s.r.o.“. Taková společnost neexistuje a žalobce ji nezastupoval.
11. Žalobce podával písemné stížnosti na protiprávní jednání kárného senátu a zejm. jeho předsedy. Obsahem těchto podání, naposledy v přípisu žalobce ze dne 27. 3. 2019, je námitka podjatosti kárného senátu, resp. jeho předsedy. Tyto přípisy žalobce adresoval předsedovi kárného senátu. Dle žalobce tak byla splněna podmínka uvedená v § 3 odst. 4 AKŘ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2005, č. j. 6 As 36/2003-115). Předseda kárného senátu se o těchto podaných námitkách podjatosti dozvěděl minimálně při dvojím předložení kárného spisu s odvoláním, přesto v rozporu s § 3 odst. 5 AKŘ o těchto námitkách podjatosti nikdy nerozhodl.
12. Dále, AKŘ neobsahuje úpravu o ustanovení odvolacího kárného senátu při opakovaném nápadu téže věci. Dle § 5 odst. 1 AKŘ, podle kterého je předseda odvolací kárné komise povinen bez odkladu poté, co mu bylo předsedou kárné komise předloženo odvolání, písemně ustanovit odvolací kárný senát a jmenovat jeho předsedu. Podle § 5 odst. 2 písm. e) AKŘ je předseda odvolací kárné komise povinen jména členů odvolacího kárného senátu spolu s poučením o právu vznést námitku podjatosti sdělit účastníkům kárného řízení bezprostředně po ustanovení odvolacího kárného senátu. Žalovaný ovšem nic takového neučinil, žalobce neznal jména členů odvolací kárné komise a nemohl tak namítat jejich podjatost. Žalobce upozornil, že jeden z členů odvolacího kárného senátu se při jednání předchozího odvolacího kárného senátu zajímal o činnost dřívější společnosti advokátní kanceláře, ve které jako společník působí žalobce, která je blízkou přítelkyní bývalé manželky tohoto člena odvolacího kárného senátu, se kterou je v konfliktních vztazích přenášejících zjevně i na další osoby.
13. Žalobce měl za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, vůbec se nezabývalo argumentací žalobce obsaženou v odvolání, a to ani implicitně. Žalobce podotkl, že body 18, 19 a 23 napadeného rozhodnutí obsahují výlučně jen nepravdivá, až smyšlená tvrzení. Žalobce např. nikdy neuvedl, že by se pochybení dopustil jiný advokát. Žalovaný svým neoprávněným osočováním porušil nejen č.l. 11 odst. 1 etického kodexu, ale dopustil se neoprávněného zásahu do osobnostních práv žalobce.

14. Oprávněné námitky žalobce proti mnohočetnému porušování právních předpisů a zásad nestrannosti v průběhu kárného řízení a skutečnost, že žalobce předkládal početné důkazy o nepravdivosti skutkového stavu předkládaného kárným žalobcem, napadené rozhodnutí dokonce označuje za údajný „nedostatek sebereflexe“ žalobce.
15. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je výsledkem extrémního rozporu mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními a závěry, které vykazují znaky svévole. Nadto bylo žalobci uloženo kárné opatření ve více než šestinásobné výši oproti kárným opatřením uloženým jiným advokátům za stejný skutkový stav (rozhodnutí ze dne 23. 5. 2014, sp. zn. K 118/2013, nebo ze dne 22. 1. 2015, sp. zn. K 92/2014).
16. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, které skutečnosti vzal odvolací kárný senát za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, jak se vypořádal s obhajobou a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92).
17. Napadené rozhodnutí zcela rezignovalo na popis a prokázání základních předpokladů odpovědnosti, tj. na popis a prokázání jednání a popis a prokázání zavinění. Namísto toho vychází z jakési objektivní kárné odpovědnosti advokáta. Napadené rozhodnutí evidentně vychází z jediného důkazu, a to z obsahu stížnosti společnosti BxxxA Xxx, s.r.o. ze dne 26. 10. 2015, sepsané a podané pouze na základě informací jednatele společnosti W. B., a jejích příloh – rozsudku Okresního soudu Praha-východ ze dne 1. 12. 2014, sp. zn. xxx/2014, a písemných úkonů soudního exekutora.
18. Tento důkaz dle žalobce prokazuje existenci určitých nesporných právních skutečností, ale vůbec neproazuje a ani nemůže prokázat existenci zaviněného protiprávního jednání (opomenutí) žalobce jako projevu jeho vůle, přestože zaviněné protiprávní jednání je esenciální podmínkou kárné odpovědnosti žalobce. Samotná skutečnost jediného nepřímého důkazu vyvolává důvodné pochybnosti o vině, které by měly vést k přiměřenému uplatnění zásady *in dubio pro reo* vyplývající zejména z § 2 odst. 2, 5 a 6 trestního řádu.
19. Napadené rozhodnutí ignoruje skutečnost, že výlučně německy hovořící W. B. nikdy nepřišel do jakéhokoli přímého kontaktu s žalobcem a ani s jeho advokátní kanceláří. Totéž platí pro druhou jednatelku společnosti BxxxA Xxx, s.r.o., K. K., která to potvrdila ve své výpovědi.
20. Napadené rozhodnutí opomíjí skutečnost, že veškerá jednání týkající se vzniku, průběhu a skončení právního zastoupení společnosti BxxxA Xxx, s.r.o. ve sporu se společností ChxxxS s.r.o. vedl za společnost BxxxA Xxx, s.r.o. výlučně a osobně jen česky hovořící K. W., jako pověřený zástupce společnosti, což rovněž potvrdila K. K. ve své výpovědi. Potvrdil to ve svém písemném vyjádření též Ing. J. Š., který právní zastoupení a osobní jednání mezi žalobcem (nikoli s jeho substitutem JUDr. Z. H. st.) a K. W. zprostředkoval a byl mu přítomen. K. W. také výlučně vedl celý obchodní případ se společností ChxxxS s.r.o., a jediné on disponoval veškerou obchodní dokumentací případu.
21. Napadené rozhodnutí pomíjí veškerá jednání advokáta JUDr. Z. H. st., která vedl v substituci za žalobce telefonicky a osobně s K. W. a která byla v kárném řízení spolehlivě prokázána všemi výše označenými důkazy.
22. Napadené rozhodnutí nereflektuje ani skutečnost, že Generali Pojišťovna, a.s. (z titulu pojištění profesní odpovědnosti advokátů) odmítla jako zjevně neoprávněnou žádost společnosti BxxxA Xxx, s.r.o. o náhradu škody způsobené vydáním rozsudku pro uznání v této věci a že společnost BxxxA Xxx, s.r.o. proti žalobci, resp. proti advokátní kanceláři, nikdy nepodala žalobu na náhradu údajně způsobené škody.

23. Žalobce dále popsal okolnosti případu. Dne 21. 7. 2014 byla mezi advokátní kanceláří XXX & XXX v.o.s., zastoupenou žalobcem, a společností BxxxxA Xxx, s.r.o. jako klientem, uzavřena smlouva o zastupování v řízení vedeném u Okresního soudu Praha-východ pod sp. zn. xxx/2014. Žalobci byly přitom panem K. W. za klienta předloženy jen žaloba, elektronický platební rozkaz ze dne 15. 7. 2014, sp. zn. EPR 167886/2014, doručený téhož dne, a podány ústní informace. Bylo dohodnuto, že po doručení plné moci žalobce proti elektronickému platebnímu rozkazu podá odpor a následně vyjádření k žalobě.
24. Plná moc pro žalobce mu byla K. W. doručena dne 24. 7. 2014 a byla podepsána paní K.ou K.. Tato plná moc obsahovala výslovné substituční zmocnění pro další advokáty, společníky veřejné obchodní společnosti, JUDr. Z. H. st. a JUDr. B.R.. Substituční zmocnění samozřejmě neobsahovalo podpisy dále zmocněných advokátů, neboť jejich podpisy právní předpisy a soudní praxe nevyžadují. Plná moc je právním jednáním zmocnitele nikoliv i zmocněnce, tj. právním jednáním jednostranným. Klient byl tak z textu plné moci informován o substitučním oprávnění dalších advokátů advokátní kanceláře.
25. Žalobce dne 25. 7. 2014 podal proti elektronickému platebnímu rozkazu odpor s tím, že jej odůvodní, resp. vyjádří se k žalobě v soudem stanovené lhůtě 30 dnů ode dne uplynutí lhůty k podání odporu. Dne 25. 8. 2014 žalobce vypracoval vyjádření k žalobě společnosti ChxxxS s.r.o. pro řízení vedené u Okresního soudu Praha východ pod sp. zn. xxx/2014, toto vyjádření vytiskl a předal vedoucí sekretariátu advokátní kanceláře Ing. M.A., kterou pověřil odesláním zásilky. Ta měla v úmyslu vyjádření tentýž den podat na poštu, proto odeslání uvedené zásilky zapsala do knihy odeslané pošty s datem odeslání 25. 8. 2014. Nahlédnutím do knihy odeslané pošty si žalovaný ověřoval splnění svého pokynu. Ing. M.A. si obálku s uvedeným vyjádřením k žalobě dala do své kabelky s tím, že ji odešle z pošty ve svém bydlišti. Zapomněla tak ale učinit, a protože zásilku měla ve své kabelce, nezjistila to ani při podání další zásilky k poštovní přepravě na poště v xxx dne 27. 8. 2014. Obálku s vyjádřením k žalobě našla ve své kabelce až dne 1. 9. 2014, kdy ji teprve podala na poštu. Žalobce však na jeho dotaz ujistila, že vyjádření k žalobě na poštu včas podala a doložila mu to zápisem v knize odeslané pošty. Podací lístek ze dne 1. 9. 2014 ihned předala externí účetní k zaúčtování.
26. Skutečnost, že vyjádření žalobce k žalobě společnosti ChxxxS s.r.o. bylo podáno k poštovní přepravě až dne 1. 9. 2014 a soudu bylo doručeno dne 3. 9. 2014, žalobce zjistil teprve z rozsudku Okresního soudu Praha-východ ze dne 1. 12. 2014, sp. zn. xxx/2014, který byl doručen poštou v pátek dne 19. 12. 2014. Údaj o odeslání a doručení vyjádření k žalobě uvedený v rozsudku žalobce považoval za chybný, protože byl v rozporu se zápisem v knize odeslané pošty. Tato skutečnost byla vzhledem k vánočním svátkům prověřena v pondělí 29. 12. 2014 přímo u Okresního soudu pro Prahu-východ. Teprve poté, tedy ode dne 29. 12. 2014, bylo možné objektivně informovat klienta o stavu věci a o vydání rozsudku pro uznání.
27. Žalobce strávil dobu od pátku 19. 12. 2014 do neděle 4. 1. 2015 se svými dětmi a manželkou na horách. V době otevřené lhůty k podání odvolání proto dne 19. 12. 2014 pověřil provedením úkonů právní služby vyplývajících z doručení uvedeného rozsudku pro uznání, zejména informováním klienta, dohodnutím dalšího postupu ve věci a provedením takto dohodnutých úkonů vedoucího advokáta advokátní kanceláře, JUDr. Z. H. st. Ten převzal celý klientský spis dne 29. 12. 2014 s tím, že na základě substitučního zmocnění provede další úkony právního zastoupení v této věci.
28. Veškerá další činnost při zastupování společnosti BxxxxA Xxx, s.r.o. a právní služby s tím související v dané věci jsou ode dne 29. 12. 2014 jednáním výhradně jen JUDr. Z. H. st. jako substituta. Za své jednání při výkonu substituce kárně odpovídá výlučně jen substitut, protože jen on svým jednáním by mohl (hypoteticky) zaviněně porušit své povinnosti. V tomto případě se však JUDr. Z.H. st. žádného porušení povinností nedopustil.

29. Napadené rozhodnutí dle žalobce ignoruje, že předmětem kárného řízení je odpovědnost advokáta za jeho zaviněné protiprávní jednání. Protože napadené rozhodnutí zjevně za předmět kárného řízení považuje objektivní odpovědnost advokáta analogicky podle § 24 ZA zahrnující i jeho odpovědnost za jednání dalších osob podílejících se na konkrétním výkonu advokacie, žalobce uvedl konkrétní jednání svého substituta, svědka JUDr. Z. H. st. v dané věci po dni 20. 12. 2014.
30. JUDr. Z.H. st. dne 29. 12. 2014 ověřoval u Okresního soudu Praha-východ skutečné datum doručení vyjádření k žalobě. Téhož dne prostřednictvím Ing. M.A. telefonicky kontaktoval Ing. J. Š. s žádostí o zajištění návštěvy K. W. a W. B. v advokátní kanceláři k projednání dalšího postupu po doručení rozsudku pro uznání. Ing. J. Š. byl v této záležitosti kontaktován proto, že společnost BxxxxA Xxx, s.r.o. neměla žádné zaměstnance a žádné pracoviště a písemnosti pro ni přijímala podatelna a sekretariát společnosti XXX Xxx, a.s., v jejímž sídle společnost BxxxxA Xxx, s.r.o. vykazovala své sídlo. Jiné spojení na K. W. a v Německu žijícího W. B. advokátní kancelář neměla.
31. Dne 30. 12. 2014 Ing. J. Š. osobně přislíbil, že návštěvu K. W. zprostředkuje v nejbližším možném termínu. Téhož dne JUDr. Z.H. st. telefonicky hovořil s K. W. a informoval ho o účelu požadovaného osobního jednání. Ten se dostavil do advokátní kanceláře dne 5. 1. 2015 v 10:00 hodin (podle záznamu v elektronické evidenci) a omluvil neúčast W. B.. JUDr. Z.H. st. osobně seznámil K. W. s doručeným rozsudkem pro uznání a důvodem jeho vydání v důsledku chyby sekretariátu advokátní kanceláře, za což se mu omluvil. Předal mu přitom kopii rozsudku pro uznání a vysvětlil mu, že lhůta k podání odvolání končí dne 5. 1. 2015 a že text odvolání je připraven, ale vzhledem k nesporné existenci zákonných důvodů pro vydání rozsudku pro uznání je podání odvolání proti rozsudku naprosto zbytečným úkonem s předem známým výsledkem jeho zamítnutí a tedy zbytečně vynaloženými výdaji na náhradu nákladů odvolacího řízení (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 6. 2010, sp. zn. 23 Cdo 5280/2009).
32. Dále JUDr. Z.H. st. vysvětlil, že je třeba společnosti ChxxxS s.r.o. zaplatit přisouzenou částku se zákonným úrokem z prodlení, jehož výši sdělil s tím, že výše úroku z prodlení uvedená v rozsudku je jen zjevnou písařskou chybou. K. W. akceptoval sdělené právní stanovisko a souhlasil s tím, že odvolání proti rozsudku pro uznání nebude podáváno. Namísto toho bude záležitost řešena uplatněním odpovědnosti na vady dodaného zboží. K. W. proto přislíbil, že JUDr. Z. H. st. k uplatnění nároků z odpovědnosti za vady zboží přiveze kompletní doklady k tomuto obchodnímu případu, spisový materiál a důkazy o existenci vad. Tito pak spolu opakovaně telefonicky dne 20. 1. 2015, 22. 1. 2015, 27. 1. 2015 a 10. 2. 2015 projednávali uvedený dohodnutý další postup ve věci, vč. konkrétních rad, jaké důkazy je potřeba a možno opatřit. Dne 27. 1. 2015 K. W. požádal o zaslání rozsudku pro uznání a vyjádření společnosti ChxxxS s.r.o. v této věci ještě v elektronické podobě e-mailem; obě listiny mu byly zaslány na jeho e-mailovou adresu.
33. Pokud K. W. uváděl, že ve věci jednal vždy jen s JUDr. Z. H. st., jde zjevně o selhání paměti, protože v červenci 2014 jednal a mohl jednat jen s žalobcem, který činil prokázané úkony (JUDr. Z.H. st. byl v té době na dovolené v Německu). Od července 2014 až do dne 19. 12. 2014 pak žádný rozumný důvod pro jednání K. W. s kýmkoli z advokátní kanceláře XXX & XXX v.o.s. neexistoval, protože nebylo o čem jednat. Naproti tomu prokázaná osobní a telefonická jednání K. W. s JUDr. Z. H. st. po 29. 12. 2014, v lednu a v únoru 2015, včetně předávání písemností týkajících se této věci a založených v klientském spisu, nemohla být vedena o ničem jiném než o záležitosti sporu společnosti BxxxxA Xxx, s.r.o. se společností ChxxxS s.r.o. a v této souvislosti o ničem jiném než o vydání rozsudku o uznání a o dalším postupu.
34. Jestliže napadené rozhodnutí argumentuje tím, že K. W. řekl, že písemné pokyny k postupu v dané věci po vydání rozsudku (z ledna 2015) on nepsal, je to hrubou manipulací s tímto důkazem. Napadené rozhodnutí „opomnělo“ uvést, že K. W. nepopřel předání těchto pokynů a za pisatele těchto pokynů o dalším postupu ve věci po vydání rozsudku pro uznání označil zástupkyni BxxxxA Xxx, s.r.o. Výpověď K. W. tak potvrdila skutkový stav věci v podstatných a rozhodných

skutečnostech shodně se spisovou dokumentací advokáta, s listinnými důkazy a výpověďmi svědků a žalobce v kárném řízení.

35. Právní zastoupení společnosti BxxxxA Xxx, s.r.o. žalobcem skončilo dnem právní moci rozsudku Okresního soudu Praha-východ ze dne 1. 12. 2014, č. j. xxx/2014-31, tj. dne 6. 1. 2015. Dne 19. 2. 2015 se K. W. podle telefonické dohody dostavil k dohodnutému osobnímu jednání s JUDr. Z. H. st. a doručil mu přitom kompletní spisový materiál k obchodnímu případu, který byl předmětem řízení ve věci vedené Okresním soudem Praha-východ pod sp. zn. xxx/2014. Přitom doručil fotodokumentaci vad dodaného zboží, odborná stanoviska ke kvalitativním znakům předmětné plodiny *Miscanthus giganteus* a protokoly o průběhu sklizně, kontrol, uskladnění a prohlídek dodané plodiny a rukou zástupkyně psané poznámky s představami společnosti BxxxxA Xxx, s.r.o. o dalším postupu v záležitosti předmětného obchodního případu se společností ChxxxxS s.r.o.
36. K tomu připojil 3 výtisky formuláře plné moci pro JUDr. Z. H. st. (nedatované, bez vyplnění údajů o zmocniteli a neakceptované zmocněncem) podepsané jednatelem společnosti BxxxxA Xxx s.r.o., W. B.. Dále připojil kopie podání advokátky Mgr. J.P. (trestní oznámení na jednatelku společnosti ChxxxxS s.r.o., odstoupení společnosti BxxxxA Xxx s.r.o. od kupní smlouvy, odstoupení od smlouvy pro zpracování plodiny *Miscanthus giganteus*). Všechny tyto dokumenty (v kopii) jsou součástí klientského spisu žalobce, jehož ověřená kopie je součástí správního spisu. Formuláře plné moci pro JUDr. Z. H. st. podepsané panem W. B. a listiny sepsané advokátkou Mgr. J.P. předseda kárného senátu odmítl od svědka JUDr. Z. H. st. převzít a založit do kárného spisu. Žalobce proto byl nucen tyto listiny připojit v roce 2017 ke svému odvolání.
37. Z uvedených rukopisných poznámek zástupkyně společnosti BxxxxA Xxx s.r.o. je evidentní, že tato společnost si v únoru 2015 přála pouze: „podat protest proti zaplacení nákladů řízení“; pokračovat v trestním oznámení podaném na společnost ChxxxxS s.r.o. dne 12. 12. 2014; zajistit znalce na posouzení vad dodané plodiny *Miscanthus giganteus*; podat žalobu na „následné ztráty“; řešit „tlak firmy“, kde je plodina *Miscanthus giganteus* uskladněna, na vyklizení skladovací haly a možnost odkoupení plodiny touto firmou.
38. Přestože dne 19. 2. 2015 bylo s K. W. dohodnuto nezbytné další setkání s JUDr. Z. H. st. k upřesnění požadované další právní služby a k podpisu smlouvy o (další) právní službě na začátek dubna 2015 (s upřesněním data telefonicky), společnost BxxxxA Xxx, s.r.o. od konce února 2015 přestala s advokátní kanceláří komunikovat. Teprve dne 11. 6. 2015 advokátní kancelář XXX & XXX v.o.s. obdržela přípis dalšího zástupce společnosti BxxxxA Xxx, s.r.o., s požadavkem náhrady údajné škody výši 889 276,15 Kč a s výhrůzkou podání stížnosti žalovanému, nebude-li požadovaná částka zaplacená.
39. Požadavek společnosti BxxxxA Xxx, s.r.o. na náhradu škody byl v souladu s pojistnou smlouvou předložen Generali Pojišťovně a.s. prostřednictvím společnosti WI-ASS ČR. Vzhledem ke zjištění neoprávněnosti nároku na náhradu škody (vyplývající z následně podrobné právní analýzy tvrzených nároků společnosti BxxxxA Xxx, s.r.o. vůči společnosti ChxxxxS s.r.o.) byl požadavek společnosti BxxxxA Xxx na náhradu škody pojišťovnou přípisem ze dne 7. 10. 2015 odmítnut. V této záležitosti s pojišťovnou za advokátní kancelář jednal JUDr. Z.H. st. Společnost BxxxxA Xxx, s.r.o. po zamítnutí požadavku na náhradu škody pojišťovnou žalobu na požadovanou náhradu škody nikdy nepodala.
40. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že je v případě kárného provinění nutno trvat na principu odpovědnosti za zavinění, protože nejde o odpovědnost objektivní (za výsledek), jako je tomu u odpovědnosti advokáta za škodu způsobenou při poskytování právní pomoci. Žalovaný ovšem oba druhy odpovědnosti směřuje a napadené rozhodnutí je vystavěno na presumpci zavinění, které by měl žalobce vyvracet, a nikoli na tom, že by kárný žalobce měl zavinění prokazovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z.F.

41. Žalobce odkázal na judikaturu kárných senátů Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. 14 Kse 6/2011) aplikovanou na úpravu kárné odpovědnosti advokátů dle § 32 ZA, která je prakticky shodná s úpravou kárné odpovědnosti exekutorů podle § 116 odst. 2 písm. a) zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů. Je tak nutné zkoumat, kterou konkrétní povinnost porušil sám advokát, a to včetně formy jeho zavinění.
42. Je zároveň třeba odlišovat odpovědnost advokáta za kárné provinění, kdy je nutno zkoumat zavinění, od odpovědnosti advokáta za škodu způsobenou jím nebo jeho zaměstnanci při výkonu činnosti. Kárný senát zde odkázal např. na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 33 Odo 5185/2008, dle něhož je odpovědnost exekutora za škodu odpovědností objektivní a exekutor se jí může zprostit pouze z důvodu, že škodě nemohlo být zabráněno ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze na něm požadovat.
43. Žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2013, č. j. 15 Kse 15/2012-54, dle něhož je soudní exekutor „*v zásadě zodpovědný i za pracovní pochybení, potažmo nečinnost svých zaměstnanců [...] kárně obviněná nedostatečně kontrolovala postup svých zaměstnanců; co se týče vydaných instrukcí, na jejich skutečné dodržování nedobhlížela (nadto se jimi ani sama neřídila)*“.
44. Dále žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 As 200/2016-45, dle něhož „*Městský soud vycházel ze zákona o advokacii, ze kterého jasně plyne vázanost advokáta stanoviskými předpisy (§ 16 odst. 1 věta druhá, § 17), mezi něž patří i [...] č. l. 2 odst. 1 usnesení představenstva ČAK č. 6/1998. V něm jsou stanoveny obecně platné podmínky pro ustanovování substitutů. Základními podmínkami pro pověření zaměstnance provedením jednotlivých úkonů jsou jeho osobní vlastnosti, dosavadní praxe a povaha věci*“.
45. Žalobce přitom k odeslání vyjádření společnosti Bxxx A Xxx, s.r.o. soudu ve stanoveném termínu pověřil velmi zkušenou a spolehlivou zaměstnankyní Ing. M. A., u které za dobu 25 let její práce v advokátní kanceláři nebylo zjištěno žádné pochybení. Její osobní vlastnosti, dosavadní praxe a povaha věci splňovaly citované podmínky usnesení představenstva žalovaného č. 6/1998. Žalobce navíc její činnost kontroloval a ověřoval podle zápisu v knize odeslané pošty, protože mu bylo známo, že podací listky poštovních zásilek ihned předává externí účetní.
46. Jako svého substituta žalobce ustanovil vedoucího advokáta advokátní kanceláře XXX & XXX v.o.s. s více než 40 letou praxí. Jeho osobní vlastnosti, znalosti a povaha věci splňovaly podmínky usnesení představenstva žalovaného č. 6/1998. Žalobce k tomu poukázal na článek publikovaný v Bulletinu advokacie 11/2018, týkající se otázky *culpa in eligendo*, dle něž substituent odpovídá jen za odbornou péči při volbě substituta. Sám substitut se stává zástupcem klienta a vykonává vůči němu advokacii, a pokud substitut nejedná s řádnou péčí, sám odpovídá klientovi.
47. V souvislosti s tím žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2009, č. j. 6 Ads 41/2008-67, který, byť v odlišném kontextu odpovědnosti klienta za jakékoli výroky a jednání jeho advokáta, uvedl: „*Procesní teorie sice samozřejmě vychází z toho, že procesní úkony učiněné zástupcem účastníka jsou nabízeny jako úkony onoho účastníka, nicméně pokud jde o procesně nerelevantní jednání v řízení (tj. jednání, které nemá samo o sobě vliv na průběh a výsledek řízení), typicky jednání týkající se právě pořádku v řízení, je přičitatelné vždy té osobě, která skutečně jedná*“.
48. Žalobce rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2007, č. j. 4 Ads 111/2006-80, zdůrazňující potřebu respektovat základní zásady trestního řízení, zejm. *in dubio pro reo*, a na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2010, sp. zn. 5 Tdo 31/2010, zabývající se limity zásady volného hodnocení důkazů.
49. Žalobce připomněl, že ve smyslu § 430 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, byl klientem, společností Bxxx A Xxx, s.r.o., K. W. pověřen prováděním a zajišťováním veškeré její obchodní činnosti v České republice. K. W. vedl veškerá jednání týkající obchodní činnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z.F.

společnosti, kompletně vedl celý obchodní případ se společností ChxxxS s.r.o, včetně řešení reklamací a jednání o úhradě kupní ceny. K. W. žalobce o svém pověření informoval a vysvětloval ho tím, že je bývalý jednatel společnosti BxxxA Xxx, s.r.o., hovoří česky a má potřebné kontakty s obchodními partnery. Ze spisového materiálu týkajícího se vztahu se společností ChxxxS s.r.o bylo zjevné, že K. W. osobně vedl veškerá obchodní jednání s touto společností od sjednávání kontraktů po jejich plnění; obchodní vztahy mezi oběma společnostmi přitom byly dlouholeté. O pověření K. W. žalobce osobně ujistil i Ing. J. Š. a potvrdila to ve své výpovědi i K. K.. Společnost XXX Xxx, a.s. je nejen společníkem společnosti BxxxA Xxx, s.r.o., ale byla i klientem žalobcovy advokátní kanceláře. Jak K. W., tak Ing. J. Š. advokátní kanceláři poskytli svá mobilní telefonní čísla.

50. Žalobce upozornil na názor žalovaného, že převzetím zastoupení žalobce při jednom úkonu, výsledku svědka K. W. před dožádaným soudem dne 8. 2. 2019, JUDr. Z. H. st., se údajně znevěrohodnila jeho svědecká výpověď z doby před třemi roky, učiněná v kárném řízení dne 15. 9. 2016. Dle žalobce byl celý výslech svědka K. W. proveden v rozporu se zákonem, jak již uvedl výše. Výslech nadto neprováděl soudce, ale jen jiná zaměstnankyně soudu (v rozporu s § 54 odst. 2 trestního řádu). Žalobce proto rozporoval, že by se v tomto případě – názory zaměstnankyně soudu – jednalo o právní názor soudu. Předseda kárného senátu si nepovšiml ani toho, že při dožádaném výsledku žádný názor soudu ani nesměl být vyjádřen. Pokud by zaměstnankyně soudu provádějící výslech svědka usoudila, že se musí řídit trestním řádem, jejím jediným možným úkonem bylo nepřipustit zastupování žalobce při uvedeném procením úkonu. Soudem připuštěné jednorázové zastoupení nemá ale vůbec žádný vliv na hodnocení svědecké výpovědi takového právního zástupce učiněné několik let před uvedeným zastoupením.

Vyjádření žalovaného

51. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Ohledně námitky nedoručení kárné žaloby žalobce opáčil, že žalobci byla doručena do datové schránky dne 22. 4. 2016. Žalobce tak měl možnost se s ní seznámit a vyjádřit se k ní, což ostatně několikrát učinil. Pokud jde o § 7 odst. 1 AKŘ, jedná se o vadnou interpretaci žalobce – toto ustanovení určuje okamžik zahájení řízení, jež je zahájeno obdobně jako v řízení trestním doručením kárné žaloby orgánu, který o ní je oprávněn rozhodnout. Dikce § 7 odst. 3 AKŘ pak byla naplněna ve lhůtě tří dnů, tedy dne 22. 4. 2016 doručením kárné žaloby do datové schránky žalobce.
52. Co se týče nepřipuštění zástupce žalobce, jak vyplývá z protokolu o jednání ze dne 9. 11. 2018, JUDr. B.R. nebyl kárným senátem jako zástupce žalobce připuštěn z důvodu podle § 35 odst. 2 trestního řádu ve spojení s § 35e odst. 2 ZA, neboť by mohl být v postavení svědka a zastupování žalobce by bezpochyby znehodnotilo jeho svědeckou výpověď. Jednání následně nepokračovalo, tudíž žalobce nemohl být zkrácen na svých právech. Skutečnost, že JUDr. B.R. jako svědek posléze volán nebyl, tento závěr relativizuje, jak konstatoval i odvolací kárný senát. Tato vada neměla vliv na práva žalobce ani na zákonnost dalšího řízení.
53. Stran doručení protokolu o vyhlášení rozhodnutí žalovaný podotkl, že neeviduje žádné doručení protokolu žalobci dne 1. 4. 2019. Protokol o vyhlášení rozhodnutí ze dne 29. 3. 2019 byl žalobci doručen dne 4. 4. 2019 do datové schránky. Písemné vyhotovení vyhlášeného rozhodnutí bylo zcela v souladu s protokolem a bylo doručeno žalobci dne 12. 9. 2019.
54. K neveřejnému jednání dne 19. 6. 2018 žalovaný uvedl, že jak je patrné ze zápisu, toho dne se kárný senát sešel k poradě, aby rozhodl, jak dále pokračovat v řízení poté, co jeho rozhodnutí bylo odvolacím kárným senátem zrušeno, a kárný senát byl zavázán k doplnění dokazování. Na toto jednání nebyl předvolán nikdo z účastníků kárného řízení. Bez ohledu na to, jak bylo nazváno, nešlo o jednání kárného senátu. Ze skutečnosti, že byl přesto pořízen zápis, jenž byl notifikován žalobci, je naopak vidět transparentnost kárného řízení. Pokud byl avizován prostor pro formulaci otázek na svědka pouze kárnému žalobci, šlo o administrativní pokyn, ani kárný žalobce se uvedeného jednání nezúčastnil. Ostatně týž časový prostor byl kárně obviněnému poskytnut se

lhůtou při jednání dne 9. 11. 2018 a tato lhůta mu byla následně ještě dodatečně prodloužena. Bez ohledu na časový okamžik oba účastníci řízení dostali týž prostor k formulaci otázek svědkovi. Nadto se žalobce posléze výsledku svědka zúčastnil osobně a měl možnost klást mu otázky.

55. Žalovaný poznamenal, že si není jistý tím, v čem žalobce spatřuje pochybení ohledně přítomnosti předsedy kárného senátu u dožádaného výsledku svědka. Dožádání úkonu správním orgánem provedené trestním soudem není stavem, na který by mohl reagovat trestní řád jako takový. V daném případě tento institut nahrazuje procesní prostředky sloužící k zajištění průběhu a účelu řízení, jimiž žalovaný z pozice samosprávného orgánu advokacie ve vztahu k třetím osobám nemohl disponovat. Není zakázáno, aby se předseda kárného senátu účastnil výsledku svědka prováděného dožádaným soudem. Nejde o situaci analogickou dožádání mezi trestními soudy, které je činěno zpravidla z důvodů procesní ekonomie, nýbrž o jistou formu zajištění důkazu. Takovým postupem nebyl žalobce na svých právech nijak dotčen, sám využil možnost klást před soudem svědkovi otázky bez omezení. Nadto byl následně výslech svědka K. W. bez problémů proveden odvolacím kárným senátem přímo, a z něho pak napadené rozhodnutí vychází.
56. Co se týče anonymizace názvu společnosti a jména svědka, žalobce si byl zjevně od počátku vědom, kdo je společnost B. s. r.o. a kdo je svědek K. W. Pokud byla žaloba nebo některý z pokynů (a nešlo o výzvu žalobci) anonymizován, nijak to nezasahovalo do práv žalobce. Používání iniciál kvůli anonymizaci rozhodnutí bylo opakovaně označeno za přípustné správními soudy, např. v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2011, č. j. 10 A 264/2010-212, v němž soud uvedl, že označování některých osob, zejména klientů ve výroku kárného rozhodnutí toliko iniciálami je v kárné praxi běžné a je respektováno i soudy v rámci správního přezkumu těchto rozhodnutí. Anonymizace kárných rozhodnutí vycházela z požadavku důsledného dodržení povinnosti mlčenlivosti, neboť ke kárným rozhodnutím má přístup například na základě žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, širší okruh osob, než je kárně obviněný a jeho klient, což plyne z rozhodovací praxe Obvodního soudu pro Prahu 1 i Úřadu pro ochranu osobních údajů.
57. Žalovaný měl za to, že žádná námitka podjatosti ze strany žalobce uplatněna nebyla ani ve vztahu k členům kárného senátu, ani ve vztahu k členům odvolacího kárného senátu. Je pravdou, že žalobce si v řízení na postup členů kárného senátu stěžoval, tyto stížnosti ovšem dle žalovaného neobsahují žádnou skutečnost, jež by mohla vést k závěru o pochybnostech o nepodjatosti kteréhokoliv z členů kárného nebo odvolacího kárného senátu. Předseda senátu (kárného nebo odvolacího kárného) o takové stížnosti nerozhoduje, nedisponuje touto pravomocí. Žalobcem uvažované rozhodnutí o jeho stížnosti tak nebylo možné v kárném řízení vydat, protože jeho absence nemá vliv na žádná práva žalobce v tomto řízení.
58. Ohledně ustanovení odvolacího kárného senátu žalovaný podotkl, že AKŘ neobsahuje žádnou úpravu o ustanovení odvolacího kárného senátu při opakovaném nápadu téže věci. Odvolací kárné senáty se tak ustanovují běžným postupem podle § 5 AKŘ a dle § 35 odst. 2 ZA. Principy zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), na rozhodování správních orgánů nejsou aplikovatelné, a to ani přiměřeně. V daném případě byl o složení odvolacího kárného senátu žalobce vyrozuměn dne 1. 10. 2019, tedy týž den, kdy k ustanovení senátu došlo. Žalobce měl včas informaci o složení odvolacího kárného senátu a mohl vznést námitku podjatosti, což však neučinil.
59. Žalovaný popřel, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, přičemž akcentoval, že obě rozhodnutí správních orgánů tvoří jeden celek. Zejména kárný senát ve svém rozhodnutí velmi obsáhle popisoval zjištěný skutkový stav a hodnotil jednání žalobce po skutkové a právní stránce. Procesní pozice žalobce byla pouze v rovině předkládání jiného hodnocení skutkového stavu a dále zpochybnění odpovědnosti advokáta za chod své advokátní kanceláře, s čímž se kárný i odvolací kárný senát vypořádaly. Napadené rozhodnutí pak již jen shrnulo zjištění učiněná v prvostupňovém rozhodnutí. Skutková zjištění, jež neodpovídají názorům žalobce, lze stěží pokládat za invektivy,

stejně tak je nelze označit za nepravdivá. Žalovaný plně zohledňuje judikaturu správních soudů i Ústavního soudu vztahující se k otázce přezkoumatelnosti rozhodnutí z hlediska v něm uvedených důvodů (např. nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 55/2015-29). Obě rozhodnutí obsahují odůvodnění, z něhož je zřejmé, jaký skutkový stav byl vzat za prokázaný a jak bylo uváženo o zásadních skutečnostech a o námitkách žalobce. Žalovaný dodal, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, a ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72).

60. Ohledně vad skutkových zjištění žalovaný podotkl, že se jedná o pouhou polemiku žalobce. Pokud jde o výpověď svědka JUDr. Z. H. st., žalobce sám znehodnotil tuto výpověď, když si svědka zvolil za svého zástupce, a to i přes zjevnou neslučitelnost těchto pozic z pohledu § 35 odst. 2 trestního řádu ve spojení s § 35e odst. 3 ZA a zejména § 19 odst. 1 písm. d) ZA. Žalobce zcela jistě zná plynutí procesních lhůt, jejich zákonitosti a následky jejich nedodržení. Prokázán byl i fakt, že odůvodnění odporu v zákonem stanovené lhůtě podáno soudu nebylo. Stejně tak nebylo žalobcem předestřenými důkazy prokázáno, že by pro svého klienta učinil to, co bylo možno oprávněně od něj jako právního zástupce očekávat, ani to, že svého klienta o následcích takové situace informoval. Lze poukázat i na povinnost žalobce dle usnesení představenstva žalovaného č. 9/1999 Věstníku.
61. Též ohledně vad právního posouzení žalovaný podotkl, že se jedná o pouhou polemiku žalobce, a argumenty již byly použity v podaném odvolání, s nímž se vypořádalo napadené rozhodnutí. Žalovaný odkázal na v zásadě konstantní rozhodovací praxi odvolací kárné komise, na niž navazuje judikatura správních soudů v otázce týkající se odpovědnosti advokáta za vedení jeho kanceláře, dle níž je advokát kárně odpovědný i za zavinění zaměstnanců své advokátní kanceláře. Žalobce měl vyvinout veškeré možné úsilí k tomu, aby byla věc jeho klienta řešena s náležitou pečlivostí a odborným dohledem a zejména měl žalobce předmětné vyjádření před uplynutím lhůty k jeho podání odeslat, což však neučinil. Kárný i odvolací kárný senát tedy nevycházely z nějaké objektivní premisy odpovědnosti advokáta, nýbrž identifikovaly přímé a žalobci jednoznačně přiřitatelné jednání. Je lhostejné, že jeho zavinění mělo nedbalostní formu.

Posouzení žaloby soudem

62. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
63. Pokud jde o doručení kárné žaloby, ve správním spisu se na č. l. 25 nalézá předmětná kárná žaloba ze dne 19. 4. 2016 a na č. l. 27 se nalézá dopis z téhož dne určený žalobci, který ho informuje o tom, že na něj předseda kontrolní rady podává kárnou žalobu na základě stížnosti W. B. Správní spis k těmto listinám neobsahuje žádnou doručenkou. Na č. l. 28 správního spisu se však nalézá vyjádření žalobce ze dne 5. 5. 2016, které reaguje na kárnou žalobu, pročež je evidentní, že žalobce kárnou žalobou disponoval. Soud tedy sice nemohl ověřit tvrzení žalovaného obsažené ve vyjádření k žalobě, že kárná žaloba byla žalobci doručena dne 22. 4. 2016 do datové schránky, na druhou stranu tvrzení žalobce, že mu nikdy nebyla doručena, se soudu jeví nepravdivým. Žalobní námitka je nedůvodná.
64. Co se týče údajného nedoručení předvolání, žalobce nespecifikoval, o které předvolání šlo. Soud však dovodil, že šlo o první předvolání na jednání dne 24. 6. 2016 (č. l. 29 správního spisu), které bylo dle doručenkou z datové schránky omylem doručeno otci žalobce. Žalobce se o něm zjevně dozvěděl, jelikož v přípisu na č. l. 30 správního spisu upozornil, že bylo vadně doručováno. Práva žalobce tak fakticky nebyla zasažena, žalobní námitka je nedůvodná.

65. Stran zastupování žalobce JUDr. B.R. před kárným senátem dne 9. 11. 2018 soud z protokolu na č. l. 153 správního spisu ověřil, že po nepřipuštění zástupce žalobce došlo k neprodlenému ukončení jednání, práva žalobce tak nemohla být zasažena. Soud se tak již ani nemusel zabývat tím, zda bylo nepřipuštění zástupce žalobce v souladu s právními předpisy. Žalobní námitka je nedůvodná.
66. Ohledně žalobcem tvrzených rozdílů v protokolu, kdy mu dne 1. 4. 2019 měl být doručen neúplný protokol a až dne 4. 4. 2019 protokol úplný, soud konstatuje, že správní spis na č. l. 187-192 obsahuje protokol z jednání kárného senátu ze dne 29. 3. 2019, který zahrnuje celý výrok, tj. rozhodnutí o vině, sankci i nákladech, který je promítnut do prvostupňového rozhodnutí. Jiný protokol soud ve správním spisu nenalezl. Ve správním spisu se nenalézá žádná doručenko tohoto protokolu, účastníci ovšem shodně uvedli, že protokol byl žalobci doručen dne 4. 4. 2019. Vzhledem k tomu, že žalobce své tvrzení o doručení vadného protokolu dne 1. 4. 2019 ničím nepodložil, soud vycházel z obsahu správního spisu. Žalobní námitka je nedůvodná.
67. Pokud jde o jednání kárného senátu dne 19. 6. 2018, soud se přiklání k vysvětlení žalovaného, že šlo o interní, technickou poradu kárného senátu, jak ve věci dále procesně postupovat. Soud se nedomnívá, že by tímto postupem bylo zasaženo do práv žalobce, žalobci byl ostatně protokol doručen a během tohoto jednání nedošlo k provádění důkazů či jiným úkonům vyžadujícím účast žalobce. Nadto byl obsah tohoto interního jednání – konstatace předchozího rozhodnutí odvolacího kárného senátu, a z něj vyplývající nutnost výsledku svědka K. W. (k používání iniciál viz níže). Ačkoli kárný senát výslovně neposkytl žalobci lhůtu k formulaci otázek na svědka, byl žalobce o výsledku zpraven a měl dostatek času na přípravu otázek, lhůta mu tak byla poskytnuta konkludentně. Podstatné je také to, že při jednání kárného senátu dne 9. 11. 2018 (č. l. 153 správního spisu) byl svědek označen plným jménem a adresou a žalobce byl vyzván k předložení otázek na svědka, který byl posléze vyslechnut v rámci dožádání. Soud tudíž konstatuje, že nedošlo k zásahu do práv žalobce, žalobní námitka je nedůvodná.
68. Dle § 33 odst. 6 ZA ve znění do 31. 12. 2020 *v kárném řízení lze vyslýchat svědky, znalce nebo účastníky, jen když se dobrovolně dostaví a poskytnou výpověď. Také jiné důkazy lze provádět jen tehdy, jsou-li dobrovolně poskytnuty. Důkazy, které nelze takto provést, provede na dožádání Komory a na její náklady soud; soud je povinen dožádání vyhovět, nejde-li o provedení důkazu podle zákona nepřipustného. Soud přitom učiní veškerá rozhodnutí, která jsou k provedení dožádáním požadovaného důkazu potřebná.*
69. Co se týče výsledku K. W. u dožádaného soudu, soud má za to, že byl částečně vadný, ovšem z jiných důvodů, než uváděl žalobce. Smyslem dožádání je to, že určitý orgán provede úkon za jiný orgán, který jej jinak provést nemůže. Dožádání, při kterém by aktivně participoval dožadující orgán (nebo někdo jiný), by z principu nemohlo být považováno za dožádání. Pokud by totiž svědkovi, který je vyslýchán v rámci dožádání, mohl klást otázky žalobce či žalovaný, pak by to znamenalo, že *de facto* probíhá výslech před žalovaným a dožádaný soud pouze poskytuje prostory a servis. Soud je proto toho názoru, že dožádání dle § 33 odst. 6 ZA ve znění do 31. 12. 2020 může provést výhradně soud tak, že provede výslech na základě otázek, které mu předloží dožadující orgán, popř. může soud položit otázky doplňující. Soud se proto domnívá, že veškeré otázky kladené při vlastním dožádání předsedou kárného senátu a žalobcem nad rámec seznamu otázek dle dožádání (a doplňujících otázek soudu) byly nepřipustné.
70. Na uvedeném nic nemění fakt, že dožádaný soud tyto otázky připustil, zdejší soud není tímto postupem dožádaného soudu vázán. Tato procesní vada ovšem nečiní celý dožádaný výslech nezákonným, poněvadž řádně provedená část dožádaného výsledku je oddělitelná od zbytku výsledku, přičemž jak prvostupňové, tak napadené rozhodnutí vycházejí, pokud jde o rozhodovací důvody, z této řádně provedené části dožádaného výsledku. Žalobní námitka je nedůvodná.
71. Soud pouze pro úplnost dodává, že tvrzení žalovaného obsažené ve vyjádření k žalobě, že byl následně výslech svědka K. W. bez problémů proveden odvolacím kárným senátem přímo, a z

něho pak napadené rozhodnutí vychází, nemá oporu ve správním spisu, leč tento omyl nemá žádný význam pro rozhodnutí soudu.

72. Ohledně ironických komentářů předsedy kárného senátu na adresu žalobce v budově soudu odkazuje soud na níže uvedené vypořádání žalobní námitky týkající se námitky podjatosti.
73. Stran anonymizace klienta žalobce a svědka soud podotýká, že rozhodným kritériem pro posouzení této námitky je otázka, zda by anonymizace iniciálami mohla mít dopad na srozumitelnost rozhodnutí a jiných listin, resp. zda by mohla vést k tomu, že by kárně obviněný nemohl řádně hájit svá práva. Žalobce však již od počátku správního řízení nutně musel vědět, co znamená „B. s.r.o.“ a „K. W.“, neboť společnost BxxxA Xxx, s.r.o. i K. W. zmiňuje již ve svém prvním vyjádření ze dne 16. 11. 2015 ke stížnosti této společnosti (viz č. l. 10-13 správního spisu).
74. Soud nemá za to, že žalobce v průběhu správního řízení podal řádnou námitku podjatosti, na niž by žalovaný musel adekvátně reagovat. Správní spis zahrnuje řadu stížností žalobce: (i) č. l. 87 správního spisu, odvolání žalobce proti předchozímu prvostupňovému rozhodnutí – žalobce zde hovoří o „*iracionální zaujatosti kárného senátu*“, když JUDr. Z. H. st. kárné rozhodnutí označuje za otce žalobce, a nikoli svědka; (ii) č. l. 144-145 správního spisu, omluva z jednání, stížnost na „*neveřejné jednání*“ kárného senátu a na to, že žalobci nebyla poskytnuta lhůta k formulaci otázek na svědka označeného jen iniciálami, což žalobce označil za diskriminační; (iii) č. l. 158-159 správního spisu, žádost o prodloužení lhůty k doplnění otázek na svědka, žalobce si stěžuje na nepřipuštění zástupce JUDr. B.R., což žalobce označil za zvůli; (iv) č. l. 180-183 správního spisu, podání žalobce ze dne 27. 3. 2019, označené mj. coby „*stížnost na vystupování předsedy kárného senátu*“, žalobce poukazuje na to, že předseda kárného senátu musel kvůli dožádání cestovat nejméně 4 hodiny, což svědčí o jeho osobním zájmu na tomto výsledku, nadto na sobě měl jen vytaháný obnošený svetr, dále si žalobce stěžuje na průběh dožádání (k tomu viz výše), zejm., že otázky kladl také předseda kárného senátu, což je v rozporu s požadavkem nestrannosti kárného senátu, žalobce pak uzavírá, že předseda kárného senátu má již zjevně osobní zájem na odsouzení žalobce.
75. Žádná ze stížností ovšem není explicitně označena jako námitka podjatosti, vždy jde o stížnost na určité chování předsedy/členů kárného senátu. Soud nepomíjí, že podání se posuzuje dle svého obsahu, nikoli dle označení či formálních náležitostí. Žalobce je ovšem právní profesionál – advokát, lze po něm tudíž důvodně požadovat, aby jeho podání měla náležitou úroveň a byla precizní, zejména jde-li o záležitost stavovských předpisů, které žalobci musí být známy. Nejednoznačnost podání tak dle soudu v tomto případě jde k tíži žalobce.
76. Podstatné je rovněž to, že jediné podání žalobce, které se svým obsahem a označením blíží námitce podjatosti, tj. podání ze dne 27. 3. 2019, by jakožto námitka podjatosti bylo podáno opožděně, neboť dle § 3 odst. 3 AKŘ *účastník kárného řízení je povinen uplatnit námitku podle odstavce 2 nejpozději do 15 dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno sdělení o složení kárného senátu (§ 8); nevěděl-li účastník v této době o důvodu vyloučení nebo vznikl-li tento důvod později, může námitku uplatnit do 15 dnů poté, co se o něm dozvěděl. K námitce uplatněné později se nepřiblíží.* Mělo-li tedy být důvodem podjatosti předsedy kárného senátu jeho nevhodné chování při provedeném dožádání dne 8. 2. 2019 a žalobce se o něm téhož dne dozvěděl, měl námitku podjatosti podat do 15 dnů od tohoto data, což se nestalo. Žalobní námitka je nedůvodná.
77. Soud nepřisvědčuje námitce žalobce, že neznal jména členů odvolacího kárného senátu. Správní spis obsahuje na č. l. 227 informaci předsedy odvolací kárné komise ze dne 1. 10. 2019 určenou žalobci, kde jsou uvedena jména všech členů ustanoveného odvolacího kárného senátu, včetně označení předsedy. Dle připojené doručky byla informace téhož dne doručena žalobci do jeho datové schránky. Soud se nevyjadřuje k poznámce žalobce o jednom z členů odvolacího kárného senátu, který má být v konfliktních vztazích se svou bývalou manželkou, která má být přítelkyní bývalé spoléčnice advokátní kanceláře žalobce, neboť pokud se snad má jednat o v žalobě uplatněnou námitku podjatosti, pak tato je zcela vágní a ničím nedoložená.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z.F.

78. K poznámce žalobce, že vyjádření žalovaného mohla zasáhnout do jeho osobnostních práv, soud toliko stručně podotýká, že mu nepřísluší tuto otázku řešit. Osobnostní práva jsou chráněna v rámci civilního soudnictví.
79. Co se týče žalovaným uváděného tvrzení, že žalobce projevil nedostatek sebereflexe, tak ač tato poznámka není vhodná, nijak se nepromítla ani do úvahy o vině žalobce, ani do úvahy o výši sankce. Soud proto otázku, zda se jednalo o nedostatek sebereflexe, či jen o legitimní snahu o obhajobu, považuje za bezpředmětnou.
80. Ohledně výše pokuty soud předně odkazuje na str. 19 prvostupňového rozhodnutí, kde je konstatováno, že pokuta mohla být uložena až do stonásobku minimální měsíční mzdy [§ 32 odst. 3 písm. c) ZA], která v rozhodné době činila 12 000 Kč, horní sazba tak činila 1 200 000 Kč. Kárný senát uložil pokutu ve výši šestinásobku minimální měsíční mzdy, soud dodává, že šlo o 5,5 % horní sazby. Z pohledu soudu se tedy jednalo o sankci při samé dolní hranici sazby, jednoznačně nemohlo jít o pokutu likvidační. Prvostupňový orgán také zhodnotil závažnost kárného provinění žalobce, přičemž soudu se hodnocení jeví řádným a úplným. Žalobce v žalobě odkázal na dvě rozhodnutí žalovaného, v nichž měla být za srovnatelný delikt uložena výrazně nižší sankce. Tato rozhodnutí ovšem soudu nedoložil, resp. ani podrobněji nezmínil jejich obsah, aby soud mohl zvážit, zda se skutečně jedná o srovnatelné případy s projednávanou věcí, které by mohly založit legitimní očekávání žalobce; obě rozhodnutí jsou nadto o několik let starší než napadené rozhodnutí. Lze dodat, že se žalobce ve svém odvolání k pokutě nevyjádřil, pouze podotkl, že prvostupňové rozhodnutí je absurdní. Žalobní námitka je nedůvodná.
81. Pokud jde o skutkovou stránku věci a její hodnocení žalovaným, soud nejprve odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2016, č. j. 11 A 142/2013-33, str. 7-8, který je zmíněn jak v prvostupňovém, tak napadeném rozhodnutí a dle něž *„je irrelevantní námitka spočívající ve skutečnosti, že pověřeným pracovníkem zpracovávajícím věc klienta nebyl žalobce, nýbrž kolegové z advokátní kanceláře. Z písemně uzavřené plné moci jednoznačně vyplynulo, že žalobce přijal plnou moc od klienta, tímto okamžikem se stal odpovědným hájit zájmy klienta, odpovídal za včasné podanou žalobu a za řádné vedení a postup při řešení sporu. Tedy povinnost podat žalobu ve lhůtě svědčila pouze a jen žalobci. [...] Substituční pověření je možné (a zcela běžné), toto rovněž nezabývá osobu, jež převzala zastoupení na základě písemné plné moci od klienta, odpovědnosti za řádný postup při vedení sporu. Pro vyvození kárné odpovědnosti jednotlivce je tak zcela irrelevantní skutečnost (obzvláště pro klienta), jak má daná advokátní kancelář anebo jednotlivec rozdělené úkoly v rámci svého působení mezi zaměstnanci, kdo účtuje odměnu za poskytnuté služby klientům a jak je zisk rozdělován mezi v daném případě jednatele, společníky a zaměstnance předmětné kanceláře. Snahu žalobce zbavit se odpovědnosti poukazováním na pochybení jeho kolegů v advokátní kanceláři tedy soud neshledal důvodnou.“*
82. Soud se s tímto rozsudkem ztotožňuje a vychází z něj. Odpovědnost žalobce za kárné provinění není objektivní (jako je tomu v případě odpovědnosti za škodu způsobenou advokátem klientovi), jedná se o odpovědnost za zavinění. Soud se současně domnívá, že žalobce odpovídá za činnost svých zaměstnanců a substitutů v tom směru, že je povinen jejich činnost náležitě řídit, organizovat a kontrolovat. Pokud tak žalobce nečinil, jde z jeho strany o nedbalostně zaviněné kárné provinění. Nutno dodat, že soud nemá žádných pochybností o tom, že JUDr. Z.H. st. byl substitutem žalobce, otázka podpisu substituta na plné moci je dle soudu bezpředmětná. Ani žalovaný nezpochybnil, že žalobce měl substituta, pouze uvedl, že substitute nezabývá advokáta odpovědnosti za kárné provinění (str. 18-19 prvostupňového rozhodnutí).
83. Není pravdou, že žalovaný sugeroval, že advokát má absolutní objektivní odpovědnost za své zaměstnance a substituty a za veškeré jejich úkony. Na str. 15 prvostupňového rozhodnutí kárný senát jasně deklaruje, že žalobce zanedbal potřebný dohled, tj. kontrolu, zda bylo odůvodnění odporu proti elektronickému platebnímu rozkazu včas podáno zaměstnankyní, přičemž tato skutečnost vyplývá i z toho, že žalobce neměl patřičně nastavené mechanismy kontroly. Na str. 18 prvostupňové rozhodnutí kárný senát ve vztahu k substitutovi žalobce hovoří o žalobcově nedostatečné kontrole činností advokátní kanceláře a dále zde rozvíjí argumentaci o zavinění

založeném na porušení potřebného dohledu, včetně ustálené správní praxe žalovaného. Vždy šlo tedy o dohled nad zaměstnanci/substituty, nikoli o to, že advokát bez dalšího vždy odpovídá za jejich jednání.

84. V případě pozdního zaslání odůvodnění odporu proti elektronickému platebnímu rozkazu soud konstatuje, že mezi účastníky je skutkový stav nesporný – zaměstnankyně žalobce včas nepodala předmětnou písemnost na poštu. Žalobce si dle náhledu soudu mohl od své zaměstnankyně neprodleně vyžádat podací lístek, kniha pošty je totiž pouze interní evidencí a nikoli objektivním dokladem o odeslání. Na tom nic nemění ani skutečnost, že se jednalo o spolehlivou zaměstnankyni působící v advokátní kanceláři mnoho let. Jelikož selhání lidského faktoru nelze nikdy vyloučit, je nutné nastavit takové mechanismy (např. systematickou kontrolu podacích lístků), které toto riziko snižují, což žalobce neučinil. Žalobce tedy dle soudu zanedbal potřebný dohled nad svou zaměstnankyní, a za toto zaviněné jednání kárně odpovídá. Nepřítomnost kontrolních mechanismů (viz str. 14-15 prvostupňového rozhodnutí) také vedla k tomu, že žalobce svého klienta informoval opožděně.
85. Mezi účastníky jsou sporné okolnosti informování klienta o stavu věci. Dle soudu je tvrzení žalobce, že žalovaný vycházel výlučně ze stížnosti klienta a výsledku K. W., zavádějící. Přestože se totiž jednalo o stěžejní důkazy, soud akcentuje, že žalovaný vyhodnotil i to, že zde nebyly žádné jiné hodnověrné důkazy, které by je vyvracely. Také z této absence protidůkazů žalovaný vycházel.
86. Za významné soud považuje to, že neexistuje písemný záznam o jednání dne 5. 1. 2015 mezi K. W. a JUDr. Z. H. st. Jestliže substitut žalobce vypověděl, že nemá ve zvyku dělat si písemné záznamy o obsahu jednání s klienty, pokud to za mimořádných okolností nepovažuje za potřebné (str. 13-14 prvostupňového rozhodnutí), pak soud je toho názoru, že situace, kdy advokát svým pochybením vyvolá vydání rozsudku pro zmeškání, čímž mohl klientovi způsobit škodu, je nepochybně mimořádnou. Advokát by v takovém případě měl ve vlastním zájmu dostatečným způsobem zachytit veškerá jednání s klientem a pokyny klienta, ať již pro potenciální kárné řízení, nebo pro řízení o náhradě škody. Pokud tak neučiní, jde tato nebezpečnost k tíži advokáta a značně to znevěrohodní jeho obhajobu a jeho výpověď, v daném případě výpověď substituta.
87. Soud se proto ztotožňuje s postupem žalovaného, který upřednostnil výpověď K. W. (její řádně provedenou část), jenž popřel, že by se dozvěděl o rozsudku pro zmeškání na jednání s JUDr. Z. H. st. dne 5. 1. 2015 a že by dával pokyn, aby se nepodávalo odvolání proti tomuto rozsudku. Soud připouští, že dožádaná výpověď svědka (č. l. 169-172 správního spisu) je v některých podrobnostech patrně nepřesná. Např. tvrzení, že svědek vždy jednal jen s JUDr. Z. H. st., a nikoli s žalobcem, se vzhledem k okolnostem jeví nesprávným. Leč nelze odhlédnout od toho, že svědek vypovídal o událostech starých více než čtyři roky, navíc nejde o podstatnou okolnost.
88. Soud nepovažuje za rozhodné, že žalobce disponoval určitými dokumenty, které mu poskytl jeho klient zřejmě až poté, co již byl vydán předmětný rozsudek. I kdyby žalobce se svým klientem komunikoval po vydání předmětného rozsudku, a dokonce i kdyby spolu jednali o dalším zastupování, nijak to nedokládá, že žalobce svého klienta řádně a včas informoval o předmětném rozsudku a přijal od něj pokyn nepodávat proti němu odvolání.
89. Co se týče telefonátů s Ing. J. Š. a K. W., žalobce předložil výpisy ze svého telefonního čísla. Hovor s Ing. J. Š. se uskutečnil dne 29. 12. 2014 a trval 1:38 min., hovor s K. W. se uskutečnil dne 30. 12. 2014 a trval 2:21 min. Dále jsou ve výpisu hovory s K. W. – 20. 1. 2015, 1:23 min.; 22. 1. 2015, 1:28 min.; 27. 1. 2015, 2:11 min.; a tři hovory 10. 2. 2015 trvající 0:33, 0:12 a 0:10 min. Soud konstatuje, že uskutečnění telefonního hovoru nic nevypovídá o jeho obsahu, nadto byly hovory krátké (v únoru 2015 velmi krátké), takže například telefonické právní konzultace a dohadování dalšího postupu ve věci klienta žalobce (podání další žaloby) jsou nepravděpodobné.
90. Dále, soud považuje vyjádření pojišťovny a okolnost, že klient žalobce na žalobce nepodal žalobu, za irrelevantní z hlediska kárné odpovědnosti žalobce. Kárné provinění totiž není závislé na závěru

o způsobené škodě, ani na její náhradě. Pojišťovna je soukromou právnickou osobou a žalovaný při rozhodování o kárném provinění není jejím vyjádřením nikterak vázán. Ani klient advokáta se škody nemusí soudně domáhat, aby mohlo být konstatováno kárné provinění advokáta.

91. S ohledem na výše uvedené soud neshledal, že žalovaný ignoroval provedené důkazy a že napadené či prvostupňové rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalovaný v obou rozhodnutích náležitě popsal, z jakých důkazů vycházel a jakými úvahami dospěl ke svým závěrům. Není přitom nutné, aby hodnotil každý jeden provedený důkaz zvlášť, nadto za situace, kdy některé důkazy a tvrzení žalobce byly mimoběžné. Žalobce např. zdůrazňoval, že jednal pouze s K. W., a nikoli s W. B. a K. K., soudu ovšem není zřejmé, co tím chtěl prokázat z hlediska kárného obvinění.

Závěr

92. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
93. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. března 2022

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z.F.